

že je nebude moci uživiti, a že se na to vzdálila, při čemž byla již po 10 krocích zadržena, měl nalézací soud tento děj přezkoumati s právního hlediska svrchu uvedeného. Bylo zkoumati, zda i za těchto okolností bylo nalezení a zachránění dítěte zůstaveno pouhé, byť i pravděpodobné náhodě a zda si to obžalovaná také uvědomila, či zda byla přesvědčena, že je tu nebezpečí smrti pro dítě vyloučeno a že dítě musí býti v nejbližší době nejen nalezeno, nýbrž i zachráněno. Otázku tu bylo zkoumati se zřetelem k místním a časovým poměrům, při čemž záleží najmě na tom, je-li místo činu uvnitř výzkumný, pokud se týče v jakém jiném místním poměru je ono místo na schodech k výzkumně, jaká je tam frekvence, zda čin byl spáchán za úředních hodin výzkumný atd. Poněvadž nalézací soud opominul uvažovati o souzeném činu s tohoto hlediska, je napadený rozsudek stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., stížností právem uplatňovaným.

Čís. 5880.

I když má sborový soud za to, že skutek, který klade obžaloba za vinu dvěma obžalovaným, zakládá trestný čin náležející k příslušnosti porotního soudu jen u jednoho z obžalovaných, vyřkne svou nepřislusnost podle § 261 tr. ř. co do obou obžalovaných.

I při uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 6 tr. ř. třeba vycházeti ze skutkového stavu zjištěného rozsudkem soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1937, Zm I 771/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž 1. obžalovaný A. uznán byl vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. z., spáchaným na M., 2. obžalovaní A. a B. zproštění podle § 259, odst. 2 tr. ř. od obžaloby pro týž přestupek spáchaný na N., 3. a vyslovena podle § 261 tr. ř. nepřislusnost nalézacího soudu co do zločinu těžkého poškození na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z., obžalovanému B. za vinu kladeného, zrušil napadený rozsudek ve výrocích enunciátu pod 1. a 3. a vrátil věc soudu první stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl. Výrok enunciátu ad 2. zůstal nedotčen.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž obžalovaný A. byl uznán vinným přestupkem lehkého uškození na těle podle § 411 tr. z., a ve výroku, jímž se nalézací soud prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislusným, pokud jde o skutek obžalovanému B. jako zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z. za vinu kladený, a uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 6, 7 a 9 a) tr. ř.

Uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. je pochybeno, neboť rozsudek neobsahuje výroku, že skutek obžalovaným jako zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z.

(zločin podle § 157, odst. 2 tr. z.) za vinu kladený není trestným činem, náležejícím před soud, nýbrž kvalifikuje skutek obžalovaného A. zde v úvahu přicházející jako přestupek lehkého ublížení na těle podle § 411 tr. z. a vyslovuje, pokud jde o skutek obžalovaného B., že se nalézací soud prohlašuje podle § 261 tr. ř. nepřislušným, protože shledává ve skutku tohoto obžalovaného zločin těžkého uškození na těle podle §§ 152, 156 a) tr. z., tedy zločin, náležející podle čl. VI, B, čís. 15 uvozovacího zákona k tr. ř. před soud porotní. Vývody věnovanými důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a tr. ř. uplatňuje stížnost ve skutečnosti důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 10a6 tr. ř., a to prvý z nich, pokud jde o obžalovaného A., a druhý, pokud jde o obžalovaného B., snažíc se dovoditi, že skutek obžalovaného A., nalézacím soudem jako přestupek lehkého uškození na těle podle § 411 tr. z. kvalifikovaný, měl býti správně kvalifikován jako zločin těžkého uškození na těle podle § 157, odst. 2 tr. z. a že se nalézací soud prohlásil, pokud jde o skutek obžalovaného B., neprávem nepřislušným podle § 261 tr. ř., ježto skutek tohoto obžalovaného zakládá zločin těžkého uškození na těle podle § 157, odst. 2 tr. z., nikoli zločin těžkého uškození na těle podle §§ 152, 156 a) tr. z.

Na zmateční stížnosti, uplatňující hmotněprávní důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř. jest, aby na podkladě skutkového stavu rozsudkem zjištěného dokazovala, že skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, byl nesprávným výkladem zákona podřaděn pod ustanovení trestního zákona, jež se k němu nevztahuje. Stížnost však tak nepostupuje, neboť opírá svou námitku, že skutek obžalovaného A., nalézacím soudem jako přestupek podle § 411 tr. z. kvalifikovaný, správně měl býti kvalifikován jako zločin podle § 157, odst. 2 tr. z., o skutkový předpoklad rozsudkem nezjištěný, ba přímo vyloučený jeho skutkovými zjištěními, že těžké ublížení, o něž tu jde, t. j. zranění pravého oka, mající v zápětí stále zeslabení zraku, bylo M-ovi způsobeno obžalovaným B., kdežto obžalovaný A. způsobil svým skutkem M-ovi pouze jiné ublížení, jež bylo lehkým uškozením na těle, spojeným s viditelnými známkami a následky, že nelze dokázati, který z obžalovaných způsobil M-ovi, s nímž oba zle nakládali, zmíněné těžké ublížení. Důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř. nedostává se tudíž ve vývodech zmateční stížnosti provedení odpovídajícího zákonu (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.).

Důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 6 tr. ř. není však rovněž stížností náležitě proveden. Uváží-li se, že nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu jest, jak bylo vysloveno již jeho rozhodnutím ze dne 12. listopadu 1926, Zm II 287/26 (čís. 2538 Sb. n. s.), i při zkoumání zmatečnosti podle § 281, čís. 6 tr. ř. vycházeti ze skutkového stavu rozsudkem soudu prvé stolice zjištěného, je zřejmo, že je též na zmateční stížnosti, dovolávající se tohoto důvodu zmatečnosti, aby dokazovala na podkladě skutkového stavu rozsudkem nalézacího soudu zjištěného, že se nalézací soud prohlásil neprávem nepřislušným podle § 261 tr. ř. Stížnost opírá však i tuto svou námitku, že skutek obžalovaného B. zakládá zločin podle § 157, odst. 2 tr. z., nikoli tedy zločin podle §§ 152, 156 a) tr. z. náležející před soud porotní, takže výrok nalézacího soudu o nepřislušnosti je pochyben, o skutkový předpoklad rozsudkem nezjištěný, ba jím vyloučený,

že nelze dokázat, který z obžalovaných způsobil M-ovi svrchu uvedené těžké ublížení. — — —

Obracejíc se proti skutkovým zjištěním rozsudkovým, že zmíněné těžké ublížení bylo M-ovi způsobeno obžalovaným B. a že obžalovaný A. způsobil M-ovi jen jiné, a to lehké uškození na těle, spojené s viditelnými známkami a následky, a tím proti skutkovému předpokladu rozsudkovému, že se dalo zjistit, který z obžalovaných způsobil M-ovi, s nímž oba zle nakládali, ono těžké ublížení, vytýká stížnost rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř. vady rozporu se spisy a neúplnosti.

Prvou z těchto vad spatřuje v tom, že rozsudek reprodukuje výpověď svědka M. o tom, kam a kolikrát jej obžalovaný A. udeřil pěstí do obličeje, neúplně a v důsledku toho nesprávně, uvádí-li v rozhodovacích důvodech pouze, že tento svědek udal, že obžalovaný A. jej udeřil pěstí do nosu a pod oko.

Stížnosti nelze upřít oprávněnost. Rozsudek uvádí skutečně v rozhodovacích důvodech ve zmíněném směru jen, že svědek M. udal, že ho obžalovaný A. udeřil pěstí do nosu a pod oko, zkoumá pak, zda těmito údery mohlo být M-ovi způsobeno uvedené těžké zranění oka, dospívá při tom k záporné odpovědi na tuto otázku a ke skutkovému zjištění, že obžalovaný A. způsobil těmito údery M-ovi jen jiné, a to lehké ublížení, spojené s viditelnými známkami a následky, a v důsledku toho ke skutkovému závěru, že zmíněné těžké ublížení bylo M-ovi způsobeno obžalovaným B., a to tím, že tento ho udeřil ocelovým drátem nebo podobným předmětem do kořene nosu, »při čemž oko bylo pravděpodobně zasaženo koncem drátu (nebo podobného předmětu)«. Podle toho tvoří nahoře zmíněná, rozsudkem reprodukováná výpověď svědka M. podklad úvah rozsudku o tom, zda lze dokázat, který z obžalovaných M-ovi ono těžké ublížení způsobil, a podklad skutkových zjištění rozsudkem po této stránce učiněných. Stížnost má však pravdu, tvrdí-li, že rozsudek reprodukuje výpověď svědka M. v uvedeném směru neúplně, t. j. nesprávně. Z protokolu o hlavním líčení je patrné, že svědek M. nejprve v souhlase s údaji jím v přípravném vyhledávání učiněnými udal: »Pak mi dal pěstí ránu A.; kam mne přesně uhodil, nevím, ale bylo to patrně rovněž od oka nebo do jeho blízkého okolí; neboť jen tam jsem měl podlitiny«, a že pak k tomu při hlavním líčení dodal: »Ještě než jsem začal utíkat, mě A. asi dvakrát uhodil rukou do obličeje . . .; pamatuji se, že jedna rána A. byla na nos, druhá pod oko«. Svědek M. neudal tedy při hlavním líčení — rozsudek má, zmiňuje-li se o jeho svědectví v uvedeném směru, zřejmě na mysli svědectví jím při hlavním líčení vydané — prostě zcela určitě, že obžalovaný ho udeřil pouze do nosu a pod oko; nýbrž učinil ve skutečnosti nahoře citované údaje. Výpověď tohoto svědka je tudíž v rozhodovacích důvodech reprodukována neúplně a v důsledku toho nesprávně. Přihlíží-li se pak k významu, jež rozsudek přikládá reprodukováné jím výpovědi tohoto svědka pro posouzení otázky, zda lze dokázat, který z obžalovaných M-ovi ono těžké zranění oka způsobil, dlužno v uvedeném rozporu se spisy spatřovati podstatný rozpor se spisy po rozumu § 281, čís. 5 tr. ř. Nelze vyloučiti možnost, že by nalézací

soud nebyl dospěl k uvedeným, zmateční stížností napadeným skutkovým zjištěním, kdyby byl při zkoumání otázky, zda lze dokázat, který z obžalovaných způsobil M-ovi ono těžké zranění oka, přihlížel ke všem údajům, jež M. jako svědek při hlavním líčení ve směru zde v úvahu přicházejícím učinil, zejména k tomu, že tento svědek mimo jiné také udal, že neví přesně, kam jej obžalovaný M. udeřil, a že dále též udal, že obžalovaný M. ho udeřil do obličeje asi dvakrát, t. j., že neudal ani zcela přesně, kolikrát byl obžalovaným A. do obličeje udeřen.

Neúplnost podle § 281, čís. 5 tr. ř. shledává stížnost v tom, že se rozsudek neobírá při zkoumání otázky, zda lze dokázat, který z obžalovaných způsobil M. zmíněné těžké ublížení, skutečností v rozhodovacích důvodech zjištěnou, že M. byl, i když již ležel na zemi, ještě obžalovaným A. bit, a to do týlu a do zad.

Této výtce nelze rovněž upříti důvodnost. Rozsudek nechal zmíněnou skutečnost při zkoumání uvedené otázky nepovšimnutou, ač ji nelze pokládati za bezvýznamnou pro řešení této otázky.

Zmíněnými vadami podle § 281, čís. 5 tr. ř. je rozsudek dotčen jak ve výroku odsuzujícím obžalovaného A. pro přestupek podle § 411 tr. z., tak i ve výroku, že nalézací soud se prohlásil, pokud jde o skutek obžalovanému B. jako zločin podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z. (správně jako zločin podle § 157, odst. 2 tr. z.) za vinu kladený, podle § 261 tr. ř. nepřislušným.

Bylo tudíž zmateční stížnosti pro uvedené formální vady zakládající zmatek podle § 281, čís. 5 tr. ř. vyhověti, rozsudek zrušiti ve výroku odsuzujícím obžalovaného A. pro přestupek podle § 411 tr. z. a v výrocích s tímto výrokiem souvisících a v enunciátu rozsudkovém pod 1. obsahovaných, jakož i ve zmíněném výroku o nepřislušnosti podle § 261 tr. ř. a věc vzhledem k tomu, že se nelze vyhnouti ustanovení nového hlavního líčení, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, vrátiti soudu první stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, aniž bylo třeba obírat se i dalšími vývody stížnosti, věnovanými důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř.

Zaujme-li soud první stolice, jemuž se bude věcí znovu obírat, znovu stanovisko, že lze dokázat, který z obžalovaných způsobil M-ovi těžké ublížení, spadající pod ustanovení § 156 a) tr. z., bude mu vyřknouti svou nepřislušnost podle § 261 tr. ř. co do skutku obou obžalovaných, kvalifikovaného obžalobou za zločin těžkého uškození na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z. (správně zločin podle § 157, odst. 2 tr. z.). (Rozh. čís. 624, 1286, 3235 víd. sb.).

Čís. 5881.

Vylákal-li vinník listivou úskočnosťou na poškodenom podpísanie zmenky nie preto, aby sebe alebo inému opatril bezprávny majetkový prospech a tým spôsobil podvedenému alebo inému majetkovú škodu, ale len preto, aby si tak opatril od podvedeného zmenečný úver, nejde o podvod v smysle § 50 tr. nov., ale len o úverový podvod podľa § 384 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 17. apríla 1937, Zm IV 77/37.)